

*Phó tế Châu - Đào
Xuân Đinh Dậu 2017*

Khi nghe ca sĩ Ánh Tuyết cất giọng Quảng Nam (Quồn Nôm) hát bài “Mưa Chiều Kỷ Niệm”, từng tiếng quê hương chân chất như từng giọt mưa âm âm rót vào tai, vào tim tôi. Nghe sao hiền hòa, ngọt ngào kỳ lạ (sô hên hò, ngọt ngào kỳ lạ). Cảm giác thuở xa xưa bỗng sống lại man mác dạt dào trong tôi. Thì ra là tiếng mẹ Việt Nam. Đã từ lâu, tiếng mẹ tôi vẫn nhớ thương, vẫn vỗ về, vẫn réo gọi những đứa con lòng còn tha hương, nhớ nhung, mỗi mòn...

Nhưng khi nghe các em phát âm tiếng Việt rõ ràng trong thánh lễ Việt Nam, trong các bài đọc, đáp ca, thánh ca, tôi thấy cảm động hơn, hy vọng hơn, hãnh diện hơn, và yêu tiếng Việt hơn. Càng yêu tiếng Việt, càng yêu người Việt, càng dễ nhìn thấy nhiều tấm lòng hy sinh tận tụy của các thầy cô, cha mẹ, phụ huynh, các em. Người Việt có đầy nhiệt huyết truyền bá văn hóa, lễ giáo Việt nơi thế hệ sau. Tình người Việt được hòa tan trong tiếng nói hiền hòa, việc làm yêu thương, và đời sống tận tụy quên mình.

Như con chiên nhận ra tiếng chủ mình, người Công Giáo nhận ra tiếng Chúa, tiếng yêu thương của thượng đế. Còn gì chân tình, ngọt ngào bằng nghe tiếng Chúa yêu, người yêu bằng tiếng mẹ Việt, cha Việt, bằng sự bộc phát của văn hóa Việt?

Lạy Chúa, chúng con cảm tạ Chúa vì mọi ơn lành và lời hằng sống Chúa ban. Vì nếu không có lời Chúa thì sao có tình Chúa, nước Chúa? Không có tiếng Việt thì sao có tình người Việt, nước Việt? Chúng con cảm tạ Chúa vì có cha mẹ thầy cô dạy Việt ngữ. Vì nếu không có cha mẹ thầy cô dạy Việt ngữ thì sao còn tiếng Việt?

Nguyện xin Chúa chúc lành cho cha mẹ, thầy cô Việt và các con em Việt, để vẫn còn tiếng Việt, còn người Việt, còn nước Việt như chúng con vẫn còn lời Chúa Giê-su, còn dân Chúa, còn nước Chúa. Amen.